

Исуса (тј. 'ја сам Хришћанин' - аут.), њега не дирајте. (тј. Тимур је наредио да се само Хришћани не дирају - аут.)" [425, стр. 368]

Обратите пажњу на то како се хришћанство и мухамеданство мешају у описима Фоме Мецопског. У једном случају Тимур заузима град који је, рекло би се, потпуно хришћански, и наређује да се казне сви његови становници. Изгледа да је Тимур муслиман. Иако би цркве у граду требало да буду хришћанске, очајнички крик се због нечега разлегао с минарета (викао је муслиман?). Значење речи изговорених с минарета је чисто хришћанско. Или бар су их тако схватили Тимур и његова околина. Те речи су на њега оставиле такав утисак какав су могле да оставе само на хришћанина. Тимур не само да прекида кажњавање, него и ослобађа заробљенике. На крају је сасвим нејасно је ли он хришћанин или муслиман. У другом случају житељи муслиманског града долазе Тимору као падишаху да се жале на безаконје у граду. Дакле, Тимур је муслиман. Али када разгнењени Тимур наређује да се казне становници града, он строго забрањује да се при томе дирају хришћани. Наредио је само да се истребе они који не верују у Христа. Значи, он је хришћанин?

Штавише, ни међу арапским изворима није било потпуне једнодушности о томе коју је веру исповедао Тимур. Било је и таквих арапских аутора који су га сматрали за "неверника". Ж. Лангле ("Тимуров живот", превод с француског, Ташкент, 1980) пише: "... Арабшах је настојао да нашег хероја осрамоти као неверника који је закон Џингис-кана претпоставио закону Мухамеда; ипак, сви историчари су сагласни да је тај монарх исповедао, у најмању руку споља, муслиманску религију (дакле, по Ланглеу Арабшах није историчар - аут.)" [425, стр. 393-394]. Даље, добро је познато да муслимански верски закон строго забрањује употребу вина. А ипак, мноштво извора тврди да се у Тимуровој војсци вино пило у великим количинама. Штавише, Тимур је пио чак и вотку.

Руи Гонзалес де Клавихо ("Дневник путовања у Самарканд на Тимуров двор" 1403-1406, превод са старошпанског, Санкт Петербург, 1881) пише: "...на простору поред царских шатора и павиљона биле су распоређене бачве с вином на растојању колико да се добаци каменом, тако да су покривале сво поље до растојања од полулиге... а поред тих павиљона направљене су многе надстрепнице, а под сваком је огромна бачва с вином. Те бачве су биле тако велике да је у њих могло да стане бар по петнаест кантара вина" [425, стр. 321-322].

"Тог дана, господин и они који су били с њим пили су вино, а да би се брже опили, давали су им и вотку." [425, стр. 327]. Употребу вина код Тамерлана запазили су сви западноевропски путописци који су га видели. Ево како то коментарише Иванин, који (за разлику од Тимурових савременика) већ добро зна да је муслиманима забрањено да пију вино: "Овде је Тамерлан по свом обичају, награђивао истакнутије војнике и гостио своје јединице различитим јелима, пићима и забавама, при чему су најлешше робиње послуживале војнике, приносећи им у скупоценим чашама кумис (у преводу Лакруа свуда се говори о 'винима'; али Тамерлан, као ревносни муслиман, вероватно не би дозволио употребу вина, а и како би га нашли у степама и донели војсци)" [425, стр. 42]

Такође је познато да је Тимур сахрањен уз грубо нарушавање данашњих муслиманских обичаја (што је потврђено и приликом отварања Тимурове